

Socialdemokrater staa enige i den Henseende.

Maa jeg med det samme udtale i Anledning af, at Bebel citeres, at han har sagt ganske det samme. Det, han sagde, var: jeg kunde ogsaa tage Bøssen paa Nakken for at hjælpe et Folk til Frihed eller hjælpe et Folk mod Undertrykkere. Det er den Tankegang, der raader i Socialdemokratiet, og det kunne de Herrer ikke forvanske.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) anførte, at vi havde Raad til at ofre endnu flere Millioner til Forsvarsudgifter end dem, som Venstre her vilde stille til Raadighed. Hans Beviser var, at vi havde brugt 9 Millioner Kroner til Lønninger, at vi stod i Færd med at bruge et Par Millioner Kroner til Retsreformen, at vi skulde bruge en Række Millioner Kroner til Jernbaner, at der var stillet 10 Millioner Kroner til Raadighed for Bankgarantien — det var jo for øvrig ikke Vilhelm Lassen og mig, der gjorde det, men Rigsdagen —, og at vi mulig vilde stille 4 Millioner Kroner til Raadighed for dem, der havde lidt Tab ved Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Alle disse store Millionudgifter anførte det ærede Medlem som Beviser for, at vi skulde have Raad til at ofre endnu yderligere Penge. De bevise i Virkeligheden det modsatte.

Dernæst vilde det ærede Medlem bevise, at jeg var en Tilhænger af Landbefæstningen. Han anførte 3 saakaldte Grunde. Den første var, at jeg havde været med til at indtage General Madsen i det første Venstreministerium. Jeg skal til det ærede Medlem sige, at jeg havde ikke Bud efter General Madsen til dette Venstreministerium. Det var fra ganske anden Side, han blev kaldt til, og han udtalte ganske ærlig, at han var Tilhænger af Københavns Befæstning, men da Aftalen var, at den Ting skulde stilles i Bero, indtil Forsvarskommissionen var nedsat og havde udtalt sig, fandt jeg ikke noget foruroligende i, at jeg var uenig med ham i denne Henseende. Et Bevis for, at jeg skulde være Tilhænger af Københavns Landbefæstning, kan denne Omstændighed derfor umuligt være.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at

det andet Bevis var, at jeg havde udtalt mig her i Tinget for, at vi skulde tale os til Rette om en Ordning af Forsvarssagen. Det var et besynderligt Bevis. Det ærede Medlem mente, at jeg derunder havde tænkt mig, at saa skulde Venstre give Slip paa sin Modstand mod Landbefæstningen. Nej, jeg havde netop tænkt, at det var et Offer, som Højre skulde komme til at gøre. Naar vi skulde til at ofre yderligere Penge for at faa en Forsvarsordning, blev det Højre, der skulde give efter paa dette Punkt. (*Chr. Reventlow:* Ikke Højre!). Ja saa Landstinget, hvem de Herrer have tænkt sig. (*Chr. Reventlow:* Den sunde Fornuft!). Den sunde Fornuft kan det ærede Medlem umuligt have forpagtet for sig alene. (*Chr. Reventlow:* Nej, den deles af mange!) (*Formanden* ringer). Jeg er straks færdig, maa jeg blot føje til, at ingen har hørt mig udtale mig for Landbefæstningen, hverken privat eller offentlig.

Med Hensyn til det sidste Bevis om Demarkationslinien og Hestelotteriet skal jeg sige, at min Bevæggrund til at give Sagen Anbefaling til velvillig Overvejelse var udelukkende den, at jeg ikke vilde, der skulde kunne med Grund bebrejdes Krigsministeriet, at vi havde med Lige-gyldighed eller uden at blande os i det set Sagerne forringes, set Stillingen forringes, medens Overvejelserne i Forsvarskommissionen fandt Sted.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Jeg maa tilstaa, jeg blev i høj Grad forbavset, da jeg hørte, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) begyndte at tale saa rørende om Arbejdsløsheden og skildrede Nøden og Savnet o. s. v., som findes i mange arbejdsløses Hjem for Tiden. Jeg mindes aldrig tidligere at have hørt ham have saa varme Følelser overfor de Folk, som lide under Arbejdsløsheden, og jeg tænkte ved mig selv: Der maa stikke noget under, det ligner slet ikke det ærede Medlem at tale i den Retning, og det kom ogsaa snart klart for Dagen, hvad Hensigten var. Det var, at Arbejdsløsheden skulde bruges som Middel til at fremme det ærede Medlems egne Planer eller dem, som ligge ham nærmest paa Sinde. Han vilde have, at vi skulde tage enkelte af Lovene ud og straks begynde at arbejde løs paa de paagældende Foranstaltninger.